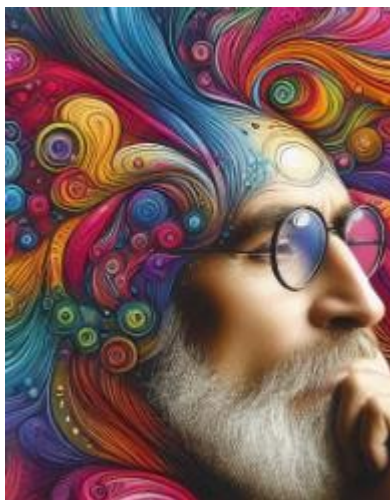

Alma

Časopis
SunKuWriter jún
2025

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura
Filipe@FilipeMoura.com Hnutie
Sunkuwriter

#SunKuWriter

Prázdne noci,
duša sa ozýva tichom,
prázdnota vo mne.

Myšlienky víria, vzduch
uväznený bez miesta,
dýcham, až sa dusím.

Bez času, bez miesta,
čakám v tieni, existujem
bez svetla, bez vzduchu.

V tieňoch výzoru, zamaskovaný, som namaľovaný a naozaj zmenený. Bez
vedomia sa strácam v hlbokej mysli zvuku.

Rozbitá na kúsky, myšlienky, ktoré sa vyparujú ako hmľa. Život plynie,
prieزračný, bez posla... len ja, so sebou samým.

Tiene šepkajú tajomstvá, studený
mesiac hreje.

Slová tancujú naprázdno, bezcieľne, bez ozveny. Voľné písmená, bez cieľa,
ako ja: pero, ktoré zabudlo, ako písať sny.

Píšem bez čítania, slová tancujú v kúzle roztrhaného papiera. Svetlo a tieň sa
prepletajú, tajomstvá ukryté v atramente.

Sny z atramentu, blednúce spomienky, škvrny nepokojných myšlienok.
Beztvaré čmáranice, stopy stratené v tanci mysle.

Spomienky uložené,
znovuzrodené v
prítomnosti, pochované
v budúcnosti.

Som zrkadlo bez obrazu, rozbité v duši, bez odrazu v čase. Keď sa vidím,
rozpadám sa v odraze: príznak, ktorý sa rozplýva.

Vo vzduchu tancuje
dym, myšlienky sa
otáčajú, ozvena šumí.

Básnik nepíše, slzy sa
stávajú slovami, ticho
hovorí.

Duša, očiam neviditeľná, ale cítiť ju v srdci. Šepká tajomstvá,
ktoré nikto nepočuje,
Lebo duša je možno len ozvena toho, čím sme.

Po koľajniciach času
bežím dozadu s
úsmevom, šialenstvo
kvitne.

Som to, čo cítim, bez významu. Možno nemá žiadny zmysel, je to len spätný chod,
únik do prázdnoty. V tichu sú slová mojím útočiskom, voľné, neviazané.

Niekedy som stratený vesmír, noc bez hviezd, mesiac, ktorý sa skrýva. Utekám
do tmy, kde ma nikto nenájde, ale možno ma objaví.

Moje výkriky nie sú moje vlastné, sú to ozveny hlasov, ktoré tancujú v mojej
mysli. Prebívajú ma cez ticho, ktoré nikto nepočuje, ale vo mne kričia tak
hlasno.

Čas víri, nemá
minulosť, ktorá by ho
zaťažovala,
prítomnosť sa
vzdďaľuje.

Nech sú slová vetrom, bez krídel,
bez cieľa,
jediná myšlienka stratená v nekonečne.

Osvetľuje ma môj tieň, svetlo bez detailov, prchavý odraz. Niekedy sa zdá, že neexistuje, ale vždy je tu, tancuje v slnečnom svetle.

Slová, ktoré nenapíšem, ma dusia,
nedajú sa čítať, ale tancujú v mojej mysli. Verše bez rýmu,
v mojej hlave, bez premýšľania.

V tichu noci,
ozvena v mysli tancuje,
slová ožívajú.

Svet je báseň, o ktorej snívame, ale nepíšeme ju. Žijem vo vesmíre, kde písanie tancuje bez slov.

Vo vesmíre písmen tancujú slová,
v láske. Zrodí sa sonet.

Duša, ktorá plače, na
klavíri sa ozýva
bolesť, melódia a
láska.

V hrudi sa mi ozýva prázdnota,
postava, ktorá tancuje v tme, som
noc bez mesiaca.

V šere duše svetlo
stratilo svoj pokoj. V
melanchólii svieti len
tvoja sprievodná hviezda.

Ticho kričí v dave, hlasy sa
ozývajú bez smeru. Slová
noci, pravda v tme.

Slová sú moja koža, písmená moja krv. Papier je vesmír, v ktorom dýcham.
Bez písania som prázdny, som nič.

V súmraku som svetlo, ktoré tancuje, šepot, ktorý o b j í m a . Medzi šialenstvom a
ťarchou existencie píšem nekonečno.

Ja som ten blázon s perom,
kde fantázia tancuje a uvoľňuje sa.
Papier spotrebúva, atrament kvapká,
horiace slzy, ktoré srdce nesie.

Bez písania som tieňom v čase. Zastavujem sa, stagnujem, kde slová umierajú a
ticho ma ťaží. Len v písmenách dýcham.

Každé slovo je pulz, každá veta
vzduch, ktorý dýcham. Bez nich
sa rozpadám do prázdna.

Pohl'ady, ktoré
hovoria, roky, ktoré
plynú,
pocity, ktoré ma ťažia.

Myšlienky, ktoré klamú,
prenikajú pohľadom, v
ktorom niekedy zomieram.

V oceáne písania, kde sa kvapky menia na vesmíry, stroškotávam na textoch,
ktoré spievajú piesne sirén. Hypnotizovaný sa ponáram do nekonečných veršov.

Moja cesta je loď bez prístavu, stroškotanie, ktoré si vyberá more. Plávať
znamená žiť, bežať svetom svetov znamená snívať.

Pripravujem atrament ako niekto, kto brúsi dušu. Moja krv, moje slová, vojna,
ktorú vediem v nekonečných vetách. Nikdy nevyhrám, ale pokračujem ďalej.

V prázdnote myšlienok sa ocitám stratený,

na mieste, ktoré nie je mojím útočiskom.
Za hranicami imaginárneho je ticho priateľom.

Stratený v čase, nájdený v
priestore, točím sa, myšlienky
prichádzajú a odchádzajú.

Som všetkým, čo cítim, ale vyprázdňujem sa do voľných slov, ktoré tancujú
okolo a čakajú, kým vytvoria vety... Zmysel? Možno len v chaose.

V rozľahlosti prázdnoty, kde sa stráca myšlienka, sa ocitám zavesený medzi
myšlienkami, ktoré tancujú v priestore.

Srdce v tichu,
v uväznenom vzduchu, bez
dychu. Láska? Len vo
vetre.

Slová unikajú, tancujú v prázdnote. Nie sú moje, nie sú tvoje, sú vetra. V rytme
kadencie sa strácam v slovách, ktoré sa rozpúšťajú vo vzduchu.

Som slobodný, ale zviazaný slobodou,
nesiem osud zviazanosti, svoje vlastné
nešťastie, svoj osud.

Atrament zo žíl,
na prázdnom papieri
tancuje, rodí sa umenie.

Myšlienky, ktoré plynú ako more, slová, ktoré tancujú medzi jednoduchým a
zložitým. Frázy bez rozumu, ale s dušou.

Slová tancujú v chaose, zrážajú sa a utekajú skôr, ako ich stihnem zachytiť. Žiadam
ich o krídla, ale nechávajú mi len ticho.

V umení som ťa chcel
milovať, letel som
vzdialeným nebom a
nakoniec si tu bola ty.

Letel som nad priepasťou duše, objímajúc šialenstvo pádu. Keď som spadol, už nikdy som nevstal. Spoločnosť mi robila len ozvena nárazu a závrat.

Osamelosť, natiahni ku mne ruku. Si brat, ktorého spojenie oddelilo, ale v duši vždy zostal.

Stopy na duši, tie
zraňujú, zasahujú
bytosť. Noc osvetľuje.

V tvojom pohľade more lásky. Vyskočil som z lode, potopil som sa, len aby som ťa videl. Plával som, plával a nemohol som ťa nájsť.

Škvrný od atramentu, slová tancujú v chaose. Ticho sa ozýva, kúsky mňa sa rozpúšťajú.

Som hlasom ticha,
výkrikom, ktorý sa ozýva
písaním, odcudzeným
hlukom.

Ukradol som slovu to, čo duša skrývala. Zbavil som ho významu, strhol som z neho ťarchu. Keď som hľadal jej bolesť, utekala ako tieň na slnku.

Vytrhol som slová,
odhalenú pokožku, pocit
sa mi vylial z duše.

Myslenie je kladivo, ktoré udiera do duše. Nechávam ho plynúť, ale pred a po ťažko váha. Pocity? Sú to len... pocity.

Myšlienky sa rozptyľujú,
mraky križujú modrú
oblohu, stretávam sa so
svojím Bohom.

Som len dirigent, atrament je duša, ktorá sa vylieva na papier. Nie som si istá, či pri písaní existujú povinnosti, ale ja ich dodržiavam, pretože písanie je dýchanie.

Slová lietajú vo vzduchu, tancujú s hviezdami, plim! Mesačný svit osvetľuje lásku. Len byť, pozorovať, písať... a ticho sa deje.

Duša básnika, bolesť, ktorá páli,
prebúdza sa v živote, tvrdohlavá
agónia. Vázby padajú, dýchajú
slobodne,
neprežité dusno, poézia, ktorá inšpiruje.

Prúdy myšlienok, osamelé vo svojom toku, ma vedú do prázdnoty jedinej
myšlienky. Viac osamelá ako samotné ticho.

Prázdna vo mne, plná mňa. Nádyh, výdych. Cyklus tancuje, hrud' spieva, ticho kričí.

Pero tancuje po papieri, stúpa a klesá, vytvára škrabance, ktoré ožívajú. Prchavé okamihy bytia a cítenia, v ktorých sa zdôrazňuje to, čo sa deje.

Držím pero ako niekto, kto má v ruke meč, pripravený pretrhnúť ticho. V nečinnosti chvíle si zapálím cigaretu a pripravujem sa na ďalší ťah na prázdnej strane.

Každé slovo, ktoré napíšem, v sebe nesie zúrivosť mojej hrude. Príbehy uväznené v mojej duši, ktoré nedokáže oslobodiť ani papier.

Pero tancuje, atrament tečie,
Nenávist' a láska, jed na rany.
Víta alebo odstrkuje, bez konca.

Básnici majú vždy pravdu,
v láske sú čistým citom.
Rozum? Len v srdci.

Dnes sa opieram o slová,
vytváram ticho, ktoré ukolíše,

Zaspávam v útulnosti frázy.

Na križovatke života, kde sa lúči čas, nachádzame nesmiernu prázdnotu.
Vzdávať sa nie je slabosť, je to umenie plynúť s vesmírom.

Túžba je stratená loď, ktorá sa plaví po
mori nemožného. Slepý nasledujem
vietor túžby.

Na koľajniciach oblohy,
zjednotení v samote, idú.
Srdcia márne.

Na ceste za tajomstvom sa odhaľuje neprítomnosť tajomstva, jednoduchá a
zložitá ako západ slnka tancujúci na obzore.

Slová sú ozvenou ticha, ktoré ústa
držia v tajnosti, ale srdce kričí do
vetra.

V závrati strachu, sláva
skrytá v tichu, plameň bez
ohňa.

Unavené pero,
zanecháva na papieri slzy,
atrament, ktorý mlčí.

V prázdnote duše, v
tichu davu, sám a nie
sám.

Len slová poznajú váhu ticha. Písal som pre teba, ale nakoniec som písal pre
samotu, ktorá vo mne zostala.

Na dychu nosím slová,
ľahké verše,

poézia letí.

V slovách odhaľujem tajomstvá, ktoré duša zamlčuje a srdce uchováva. V

oceáne slz,
ponáram sa do slov, v hĺbinách
sa nachádzam.

V duši píšem verše,
samotu, ktorá ma ukolíše,
spoločnosť, ktorá nezavrie
ústa.

Ked' som sa zastavil, prehovorilo ticho.
Pero v ruke, prázdnota na papieri. Slová
utiekli, zostalo to podstatné.

Bežím časom, slová tancujú, napísané bez zastavenia. Čas uteká, ale ja píšem,
aby som ho zachytil.

Medzi mrakmi alchýmie písania žiješ a cítiš. Až potom, s perom v ruke, sa stane
kúzlo.

Medzi prázdnotou a zvukom sa strácam v slovách, ktoré ma nachádzajú. Ach,
aká sladká je ozvena napísaného.

V písaní sa strácam,
v duši sa konečne nájdem, slová
cítim.

V neprítomnosti slov ma
objíma tma.
Sila slov, svetlo, ktoré nimi prechádza.

Cítiť a nevidieť,
pozerať sa na skryté
tajomstvo, na veci
skreslené.

V zákrutách života sa osud hrá. Oči sa krížia, slová sa stretávajú. Medzi okamihom a nekonečnom sme náhodami s a m ý c h s e b a .

V chladnom tichu,
duša plače vo veršoch,
srdce uväznené.

Slová v reťaziach, a predsa lietajú. Napísané pre tých, ktorí čítajú,
oslobodzujú srdce.

V dychu vetra pohľady
zastavujú čas, večný okamih.

Čas je paradox: žiješ a umieraš v ňom. Moment je však to, čo nám uniká.

Písanie je život bez prežívania,
rozprávkový let v existencii.
Skrýva sa v čase, nachádza
sa v slovách.

Láska je plameň,
ktorý hreje a zároveň spaľuje.
Bolesť zostáva v duši.

Zaslepený slovami vidím svet.
Zapisujem ich, strácam sa v hĺbke.
Jasnosť opája, hlboké ticho.

Uzavretý v prítomnosti,
písanie vypustené do
vzduchu, pokojne
pulzuje.

Ako zachytiť smútok slovami? Nedá sa napísať, dá sa precítiť. Skrýva sa v už
prežitej bolesti a úzkosti.

V mori života, obrovskej
modrej nádeje, sa
smútok riedi.

Slová čakajú, ticho, ani smutné,
ani mŕtve, žijú, keď sa ich
dotkneme.

Pocity v slovách, vesmír v jedinom okamihu.

Slová sú ako semienka v srdci, časom vyklíčia. Hľadáme to pravé, ale tento okamih je prchavý. Na konci je vždy ticho, ktoré vykričí to, čo zostalo nevypovedané.

Ozývajú sa hlasy z nekonečna, výkriky, ktoré prebúdajú. Realita šepká, počujete ju?

Pocity sú slová, stopy zanechané
v čase, zaznamenané životy.

V tichu slov ich necítia tí, čo ich
nečítajú. Ale my v nich
cestujeme.

Medzi hmlou,
noc a túžba tancujú,
meditujem v diaľke.

Cítiť znamená žiť,
zmysly sa navigujú, duša
vibruje.

Som sám,
ozvena môjho bytia
osamotená, ticho kričí.

V strede svojej bytosti,
trpkej a vzácnej, sa
vznášam, môj duch sa
potápa.

V tichu bytia sa vznáša
osamelé poslanie, ozvena v
prázdnote.

Hviezdy tancujú,
mrak, ktorý rýchlo pominie,
všetko je pominuteľné.

Som tu, zapletený do bytia, len som. V

temnote nachádzam jasnosť,
čím viac tieňa, tým viac triezvosti.
Duša tancuje v tichu.

Pozerám sa na seba,
píšem. Čiarka a bodka,
staviam, ničím, na
prepadlisku sa
znovuzrodím.
Moje volanie je budovať znova

Som to ja, len ja, bez ja, ktoré je všetkými ja, čo nie sú mnou. Medzi všetkým a
ničím, som prechádzajúci vietor.

Pozerám na horizont a myslím si... že si tu. Je to pravda, si tu. V tichu úsvitu,
v istote tvojho bytia.

Som a myslím si, že som zabudol... ale možno je zabudnutie len
prípomienkou, že nie všetko si treba pamätať.

Ťažké myšlienky,
ako vykladanie mrakov, plač
duše.

Cítiť ťa je ako tancovať s vetrom, bez dotyku, ale s vírením mojej duše.

Bežím, bežím, strácam sa. Chcem len bežať, letieť bez cieľa. Sloboda tancuje v mojich stopách.

Písanie vibruje,
písmená lietajú v
nesmiernom, tanci
výpovedí.

Koľkokrát sa srdce potkne, a predsa trvá na tanci? Premýšľanie, zvláštny čin,
byť cudzí mysleniu,
alebo len premýšľanie o bytí?

Zvláštne je to, čo nás obklopuje,
neviditeľné, ale také jasné,
zvláštnosť, ktorá nás objíma.

Bytie prikázané bez vôle, srdce v
uzle, duša tichá. Sloboda, kde ťa
držia?

Večný život, žiť a
zachovávať.
Nikdy nie je
prázdny,
vždy nosíme svoju dušu, plnú
spomienok.

Miešam myšlienky,
riedim, oddeľujem,
znovu vytváram
svety.

V umení tvorby je každý deň novým čistým plátnom. Tvoriť, znovu vytvárať a
znovu t v o r i ť ... to je nekonečný tanec predstavivosti!

Tvorba je prázdnota plná svetov,

kde ničota tancuje s neprítomnosťou a
predstavivosť je ozvenou ticha.

Melancholický osud,
bremeno nesené časom, dych
bez úľavy.

Ilúzia je štetcom života, pravda je plátom. Čím viac maľujeme, tým viac ciest sa
vynára.

Pohltený myšlienkami,
rozdrvený, roztrhaný, znovu
sa rodím posilnený.

Myšlienky tancujú,
pohľady uväznené v čase,
večná pamäť.

Stratený v priestore, kde
priestor je nesmierny, ale
mne chýba zem.

V neprítomnosti sa
túlam. Hľadám sa v
prázdnote, strácam sa v
ozvene.

Blúdím medzi slovami ako niekto, kto tancuje s vetrom. Opriem sa o to pravé a
jedným dychom sa pustím.

Medzi predstavivosťou a skutočnou predstavou je útek. Let s plným pocitom
letu je umenie, ktoré nás povznáša.

Tá tekutina, ktorá tuhne a leje sa bez toho, aby vytryskla... tajomstvo, ktoré
preteká dušou.

Rodiť sa a znovuzrodiť v každom
okamihu, čas nám uniká, ale my
ideme ďalej.

Blúdím vo vánku, pulzujúcom životom.

Radosť a nespokojnosť, aj
keď uspokojená, márna.
Život, rozporuplnosť.

Duša tancuje, tieň objíma,
ľahkosť a váha v plnej milosti.
Bytie, ktoré je slnkom, bytie,
ktoré prechádza.

Vánok, ktorý tancuje,
nepokojná myseľ sa stretáva,
svetlo, ktoré postupuje.

Svetlo, ktoré žiari,
bytosť, ktorá sa odhaľuje,
večná. Odraz duše.

Slová sa točia, myšlienka tancuje. Inverzia myslenia je tiež verš.

Slová tancujú,
vo verši, ktorý očaruje,
vznáša sa mágia.

Smútok vo vzduchu,
krídla slobody
odchádzajú, v srdci sa
vracajú.